

Arrestnummer
C1731 / 2025
Repertoriumnummer
2025 / 1619
Datum van uitspraak
9 mei 2025
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2023/PGG/2786 2024/VJ11/99

Hypothecaire inschrijving

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door
dd. 25 mei 2025
Bij arrest van het Hof van Cassatie
dd. 28 april 2026 / m
wordt het cassatieberoep verworpen

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door
dd. 25 mei 2025
Bij arrest van het Hof van Cassatie
dd. 28 april 2026 / m
wordt het cassatieberoep verworpen

2023/PGG/2786 - 2024/VJ11/99

Not.nr. GE.66.EG.300001/20

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. (ON

met zetel te
- burgerlijke partij -

2. nr. (ON

met zetel te
- burgerlijke partij -

3. nr. (RRN

van Belgische nationaliteit,
geboren
wonende te
- burgerlijke partij -

4. nr. (RRN

van Belgische nationaliteit,
geboren
wonende te
- burgerlijke partij -

5. nr. (RRN

van Belgische nationaliteit,
geboren
wonende te
- burgerlijke partij -

6. nr. RRN

van Belgische nationaliteit,
geboren te
wonende te
- burgerlijke partij -

7. nr.	van Belgische nationaliteit, geboren wonende te - burgerlijke partij -	RRN
8. nr.	van Belgische nationaliteit, geboren wonende te - burgerlijke partij -	RRN
9. nr.	van Belgische nationaliteit, geboren wonende te - burgerlijke partij -	RRN
10. nr.	van Belgische nationaliteit, geboren wonende te - burgerlijke partij -	RRN
11. nr.	van Belgische nationaliteit, geboren wonende te - burgerlijke partij -	RRN
12. nr.	van Belgische nationaliteit, geboren wonende te - burgerlijke partij -	RRN

tegen

1. nr (ON

met zetel te
- beklaagde -

2. nr. (RRN

van Belgische nationaliteit,
geboren te
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek, namelijk:

zij die de misdaad of het wanbedrijf hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks hebben meegewerkt;

A onroerend erfgoed

bij inbreuk op artikel 6.4.4 van het Decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed, handelingen aan of in beschermde goederen opgelijst door de Vlaamse Regering of opgenomen in het beschermingsbesluit waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsvergunning, geen milieuvergunning overeenkomstig het decreet van 28 juni 1995 betreffende de milieuvergunning of geen vergunning, geen toelating, geen machtiging, geen ontheffing of geen afwijking overeenkomstig het Bosdecreet dd. 13 juni 1990 of het decreet dd. 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu vereist is, te hebben uitgevoerd zonder of in strijd met de toelating van het agentschap of in voorkomend geval van de erkende onroerenderfgoedgemeente waar het beschermde goed ligt tenzij zij zijn vrijgesteld in een overeenkomstig artikel 8.1.1 goedgekeurd beheersplan,

in het onroerend goed burgerhuis dat voorkomt op het beschermingsbesluit van 17 maart 2009, beschermd als monument en gelegen te kadastraal gekend als meer specifiek in het appartement (nr. op de verdieping, eigendom van met maatschappelijke zetel te met ondernemingsnummer verleden bij akte van 26.07.2012 door notaris :e

meer bepaald

de historische dakstructuur voor 5/8ste, +/- over een lengte van 18 meter, te hebben afgebroken en vervangen door een nieuwe hedendaagse constructie met isolatie. Deze constructie werd in twee delen opgehoogd. 1° ter hoogte van, het zonder vergunning

opgerichte tussenverdieping, gelegen aan de achtergevel werd een uitbouw voorzien met het oog op het creëren van extra bergruimte; 2° in de overige 13,50m werd het dakvlak verhoogd boven op de dakspanten en na verwijdering van de originele kepers. Door de verhoging van de dakopbouw is een verticale wand gecreëerd afgewerkt in isolatieplaatwerk waardoor de achterliggende opbouw, met name het originele dertiende-eeuwse Doorniks kalksteen, niet meer zichtbaar is.

In het deel van de zolderverdieping gelegen aan de voorgevel werden onderdelen van de historische dakstructuur (kepers) en ander historisch bouw materiaal (o.a. onderdelen van de dakstructuur) opgeslagen. De historische trap werd verwijderd. Aan de linkerzijde ten aanzien van de voorgevel werd een hoge schouw weggebroken. Aan de voorgevel werd het in 2008 vergunde terras opnieuw dichtgemaakt door middel van beglazing. Aan de linkerzijde werd eveneens het vergunde terras dichtgemaakt door een afdekking met keramische pannen. Aan het dakspant werd een takelconstructie in hout gebouwd.

(Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 11.2.2.al.1, 3° van het Decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed; voor 1 januari 2015 strafbaar gesteld door artikel 13, §1 1° en 5° en artikel 13, §3 van het Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten)

te in de periode van 14 juli 2014 tot en met 27 januari 2020 (St. 7 en St. 3)
door

B onroerend erfgoed

bij inbreuk op artikel 6.4.3 van het Decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed, beschermde goederen te hebben ontsierd, te hebben beschadigd, te hebben vernield of andere handelingen te hebben gesteld die de erfgoedwaarde ervan aantasten,

in het onroerend goed burgerhuis dat voorkomt op het beschermingsbesluit van 17 maart 2009, beschermd als monument en gelegen te kadastraal gekend als meer specifiek in het appartement (nr. op de verdieping, eigendom van met maatschappelijke zetel te met ondernemingsnummer (verleden bij akte van 26.07.2012 door notaris te

meer bepaald

de historische dakstructuur voor 5/8ste, +/- over een lengte van 18 meter, te hebben afgebroken en vervangen door een nieuwe hedendaagse constructie met isolatie. Deze constructie werd in twee delen opgehoogd. 1° ter hoogte van, het zonder vergunning opgerichte tussenverdieping, gelegen aan de achtergevel werd een uitbouw voorzien met het oog op het creëren van extra bergruimte; 2° in de overige 13,50m werd het dakvlak verhoogd boven op de dakspanten en na verwijdering van de originele kepers.

Door de verhoging van de dakopbouw is een verticale wand gecreëerd afgewerkt in isolatieplaatwerk waardoor de achterliggende opbouw, met name het originele dertiende-eeuwse Doorniks kalksteen, niet meer zichtbaar is.

In het deel van de zolderverdieping gelegen aan de voorgevel werden onderdelen van de historische dakstructuur (kepers) en ander historisch bouw materiaal (o.a. onderdelen van de dakstructuur) opgeslagen. De historische trap werd verwijderd. Aan de linkerkant ten aanzien van de voorgevel werd een hoge schouw weggebroken. Aan de voorgevel werd het in 2008 vergunde terras opnieuw dichtgemaakt door middel van beglazing. Aan de linkerkant werd eveneens het vergunde terras dichtgemaakt door een afdekking met keramische pannen. Aan het dakpant werd een takelconstructie in hout gebouwd.

(Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 11.2.2.al.1 7° van het Decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed; voor 1 januari 2015 strafbaar gesteld door artikel 13, §1 4° en artikel 13, §3 van het Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten)

te _____ in de periode van 14 juli 2014 tot en met 27 januari 2020 (St. 7 en St. 3)
door _____

C onroerend erfgoed

bij inbreuk op artikel 6.2.4. 2° en 3° van het Onroerenderfgoedbesluit van 16 mei 2014 betreffende de uitvoering van het Onroerenderfgoeddecreet, handelingen aan of in beschermde monumenten te hebben aangevat zonder toelating van het agentschap of, zoals vermeld in artikel 6.4.4 §1, eerste lid van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013, van de erkende onroerenderfgoedgemeente, het verwijderen, vervangen, wijzigen of verstevigen van constructieve elementen en/ of het verwijderen, vervangen of wijzigen van historische materialen (...)

in het onroerend goed burgerhuis _____ dat voorkomt op het beschermingsbesluit van 17 maart 2009, beschermd als monument en gelegen te _____ kadastraal gekend als _____ meer specifiek in het appartement (nr. _____ op de _____ verdieping, eigendom van _____ net maatschappelijke zetel te _____ met ondernemingsnummer _____ verleden bij akte van 26.07.2012 door notaris _____ te _____

meer bepaald

door constructieve wijzigingen te hebben uitgevoerd aan het origineel/ historisch dakgebinte waarbij omvangrijke delen van de historische dakkap en historische kepers werden verwijderd.

te _____ n de periode van 14 juli 2014 tot en met 27 januari 2020 (St. 7 en St. 3)
door _____

(Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 11.2.2.al.1, 3° van het Decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed; voor 1 januari 2015 strafbaar gesteld door artikel 13, §1 1° en 5° en artikel 13, §3 van het Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten)

D onroerend erfgoed

bij inbreuk op artikel 6.2.8. 4° van het Onroerenderfgoedbesluit van 16 mei 2014 betreffende de uitvoering van het Onroerenderfgoeddecreet, handelingen aan of in het interieur van beschermde monumenten en de cultuurgoederen die er integrerend deel van uitmaken te hebben aangevat zonder toelating van het agentschap of, zoals vermeld in artikel 6.4.4 §1, eerste lid van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013, van de erkende onroerenderfgoedgemeente, het verwijderen, vervangen of wijzigen van plafonds, gewelven, vloeren, trappen, binnenschrijnwerk, inclusief de al dan niet figuratieve beglazing, lambrisering, beslag, hang- en sluitwerk, en van de waardevolle interieurdecoratie

in het onroerend goed burgerhuis ' dat voorkomt op het beschermingsbesluit van 17 maart 2009, beschermd als monument en gelegen te kadastraal gekend als meer specifiek in het appartement (nr. op de verdieping, eigendom van met maatschappelijke zetel te met ondernemingsnummer verleden bij akte van 26.07.2012 door notaris te

meer bepaald

de historische trap te hebben verwijderd.

te n de periode van 14 juli 2014 tot en met 27 januari 2020 (St. 7 en St. 3)
door

(Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 11.2.2.al.1, 3° van het Decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed; voor 1 januari 2015 strafbaar gesteld door artikel 13, §1 1° en 5° en artikel 13, §3 van het Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten)

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 17 oktober 2023 op tegenspraak als volgt:

“Op strafgebied

Ten aanzien van eerste beklaagde

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A, B, C en D bewezen.

Veroordeelt voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A, B, C en D:

tot een **geldboete** van **32.000,00 EUR**, zijnde **4.000,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de **geldboete** voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **16.000,00 EUR**, zijnde 2.000,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,24 EUR
- hoofdelijk met medeveroordeelde tot de kosten van de strafvordering, op heden begroot op 295,50 EUR.

Ten aanzien van tweede beklaagde

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A, B, C en D bewezen.

Veroordeelt voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A, B, C en D:

tot een **geldboete** van **8.000,00 EUR**, zijnde **1.000,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,24 EUR
- hoofdelijk met medeveroordeelde tot de kosten van de strafvordering, op heden begroot op 295,50 EUR.

Herstel

veroordeelt de beklaagden op vordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed hoofdelijk tot het feitelijk herstel in een originele en goede staat door het uitvoeren van volgende werkzaamheden aan het onroerend goed burgerhuis ' gelegen te kadastraal gekend als meer specifiek in het appartement nr. op de verdieping, als volgt:

1. Algemeen

Alle te vervangen materialen en onderdelen dienen qua (materiaaltechnische) eigenschappen, structuur, afmetingen (secties,...) kleur en (oppervlakte-) afwerking identiek te zijn aan het bestaande en aanwezige materiaal.

2. Herstel van het dak

Alle originele onderdelen van het historisch dakgebinte (spanten, vlieringen, kepers, nokbalk,...) dienen integraal gevrijwaard te blijven.

Dak rechterzijde gezien vanaf de 'achterste deel over een lengte van ongeveer 18 meter)

Ongedaan maken van het verhoogde dak en herstel oorspronkelijke dakconstructie

->De verhoging van het onderste deel van het dakvlak dient hersteld door:

- Het terugplaatsen van de horizontaal liggende gording (vliering) op de originele plaats, rustend op de uiteinden van de hanebalken van de historische spanten. De zijdelingse windschoren worden teruggeplaatst ter ondersteuning van de vliering. Alle verbindingen gebeuren op traditionele wijze met pen-en-gatverbinding en (waar van toepassing) houten toognagels.
- Van de nok tot ongeveer halfweg het dakvlak zijn nog oude kepers aanwezig, welke behouden worden en met een correcte lasverbinding verlengd worden met nieuwe kepers. Het resultaat is een dakvlak volledig opgebouwd van muurplaat tot nok in eikenhouten kepers waarbij de aantallen identiek zijn aan de linkerzijde van het dakvlak. De hart-op-hartafmeting tussen de kepers is identiek aan deze tussen de nog aanwezige historische kepers.

->De verhoging van de kroonlijst met ongeveer 1,5 tot 2 meter over een afstand van ca. 11 meter wordt ongedaan gemaakt waarbij de helling van het rechter dakvlak wordt hersteld naar zijn originele hellingsgraad, gelijkaardig aan deze van het linker dakvlak. Zo kennen linker- en rechterdakvlak terug een gelijkaardige hellingsgraad.

->De twee dakuitbouwen in het rechterdakvlak, namelijk één met plat dak, i.c. de ingebouwde kast, en één met mansardedak, i.c. de mezzanine, worden verwijderd.

Dak linkerzijde gezien vanaf de

->De aanpassing van de helling van het dakvlak links achteraan (als gevolg van de uitbraak van een inpandig dakterras) wordt ongedaan gemaakt.

->Ter plaatse van de uitbraak zijn de kepers verwijderd en dienen hersteld. Hiertoe worden de kepers tussen hanebalk en nok behouden en worden deze met een liplasverbinding ter hoogte van de hanebalk verlengd met nieuwe identieke kepers tot op de muur ter hoogte van de spantvoeten. Eindresultaat is opnieuw een dakvlak opgebouwd van muurplaat tot nok uit eikenhouten kepers. Op die manier moeten de eikenhouten kepers ook hier terug van nok naar muurplaat doorlopen. De hart-op-hartafmeting tussen de kepers is identiek aan deze tussen de nog aanwezige historische kepers.

Dak zijde

De onvergunde constructies, namelijk het raam in de dakconstructie ter hoogte van de aanzet van de kroonlijst/goot en de taken met houten frame, dienen verwijderd te worden. Het dakvlak wordt hersteld in de oorspronkelijke toestand als een gesloten dakvlak afgewerkt zoals het omringende dakvlak aan de Centraal staat het maximaal behoud van de bestaande, onderliggende dakconstructies.

Afwerking van bedaking volgens de regels van de kunst

Alle dakvlakken van het zadeldak dienen terug afgewerkt te worden met gesmoorde Boomse pannen naar origineel model (namelijk identiek aan de nog aanwezige) op een structuur van tengel- en pannenlatten.

3. Herstel van de zolder

->Verwijderen van de mezzanine: de ingebrachte roostering in functie van een tussenverdieping wordt volledig verwijderd.

->De huidige afwerking van de zoldervloer in vloerplaten, aangebracht bij de wederrechtelijk uitgevoerde werken, dient verwijderd. De vloer wordt opnieuw afgewerkt met houten planken in dwarsrichting, die qua afmetingen (lengte, breedte en dikte), legrichting en verbindingswijze identiek zijn aan de afwerking aanwezig voor de werken.

->Alle nieuwe houten structuren, invullingen met isolatie, lichte wanden en afwerkingsplaten worden verwijderd. Inbegrepen hierbij is het verwijderen van de extra bergruimte.

->Alle dakdoorbrekingen in functie van nieuwe technieken (flexibels, etc.) dienen verwijderd. De bebording en dakafwerking wordt ter plaatse in originele staat hersteld.

en dit binnen een termijn van **20 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis wordt betekend;

zegt dat beklaagden het vrijwillig herstel onmiddellijk moeten melden aan de inspecteur Onroerend Erfgoed;

verbeurt ten aanzien van beklaagden op vordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed een dwangsom van **150 euro per dag** vertraging in de nakoming van dit bevel;

beveelt dat de inspecteur Onroerend Erfgoed ambtshalve in de uitvoering ervan kan voorzien in de plaats en op kosten van de veroordeelde beklaagden als de opgelegde herstel- of instandhoudingsmaatregelen niet binnen de hiervoor bepaalde uitvoeringstermijn worden uitgevoerd.

Verklaart dit vonnis wat betreft de beslissing over het herstel **uitvoerbaar bij voorraad**.

Op burgerlijk gebied

Ten aanzien van burgerlijke partij

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en
gegrond.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk om aan de burgerlijke partij een
provisioneel bedrag van **24.643,09 EUR** te betalen voor de geleden schade.

Houdt de beslissing over de interesten en de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, en de verdere afhandeling van deze burgerlijke belangen aan.

Ten aanzien van burgerlijke partijen

Verklaart de vordering van de burgerlijke partijen ontvankelijk
en deels gegrond.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk om aan de burgerlijke partijen
samen een **provisioneel** bedrag van **5.384,21 EUR** te betalen voor de geleden schade.

Houdt de beslissing over de interesten en de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, en de verdere afhandeling van deze burgerlijke belangen aan.

Ten aanzien van
burgerlijke partijen

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij consoorten
en gegrond.

ontvankelijk

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk om aan de burgerlijke partij consoorten
een **provisioneel** bedrag van **2.375,00 EUR** te betalen voor de geleden schade.

Houdt de beslissing over de interesten en de kosten, inbegrepen de
rechtsplegingsvergoeding, en de verdere afhandeling van deze burgerlijke belangen aan.

Ten aanzien van

burgerlijke partijen

Verleent de burgerlijke partijen een **voorbehoud** om hun
eventuele schade in oorzakelijk verband met de bewezen misdrijven te begroten.

Houdt de beslissing over de interesten en de kosten, inbegrepen de
rechtsplegingsvergoeding, en de verdere afhandeling van deze burgerlijke belangen aan.

Ten aanzien van

burgerlijke partijen

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij consoorten
en gegrond.

ontvankelijk

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk om aan de burgerlijke partij consoorten
een **provisioneel** bedrag van **8.150,00 EUR** te betalen voor de geleden schade.

Houdt de beslissing over de interesten en de kosten, inbegrepen de
rechtsplegingsvergoeding, en de verdere afhandeling van deze burgerlijke belangen aan.

Ten aanzien van

burgerlijke partijen

Verleent de burgerlijke partijen een **voorbehoud** om
hun eventuele schade in oorzakelijk verband met de bewezen misdrijven te begroten.

Houdt de beslissing over de interesten en de kosten, inbegrepen de
rechtsplegingsvergoeding, en de verdere afhandeling van deze burgerlijke belangen aan.

Overige burgerlijke belangen

Houdt de beslissing over de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

1.2 Tegen dit vonnis werd tijdig en regelmatig naar de vorm hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 16 november 2023 door de beklaagde
- 16 november 2023 door de beklaagde
- 20 november 2023 door het openbaar ministerie.

Deze partijen dienden tegelijk elk een verzoekschrift in op die griffie, overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering. Ook dit gebeurde tijdig en regelmatig naar de vorm.

1.3 Op de rechtszitting van 24 mei 2024 (inleidingszitting) legde het hof bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 14 november 2024.

Op de rechtszitting van 14 november 2024 werd de zaak op vraag van meester
uitgesteld naar de rechtszitting van vrijdag 7 februari 2025.

Op de rechtszitting van 7 februari 2025 werd de zaak door een verkeerde agendering door een van de partijen, uitgesteld naar de rechtszitting van vrijdag 21 maart 2025.

Alle partijen verklaarden dat alle eventueel laattijdig neergelegde of meegedeelde conclusies in het beraad mochten gehouden worden.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 21 maart 2025 in het Nederlands:

- de beklaagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door
meester en meester beiden advocaat met kantoor te
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester
en meester beiden advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,
- de burgerlijke partijen

middelen vertegenwoordigd door meester en meester in hun
advocaat met kantoor te beiden

2. De advocaat van de beklaagde bepaalde nauwkeurige grieven over de beslissing met betrekking tot de schuld, de straf en de herstellvordering. Hetzelfde gebeurde voor de beklaagde

Het openbaar ministerie bepaalde nauwkeurige grieven over de straf en de dwangsom. Het openbaar ministerie formuleerde ook een grief 'volgberoep', wat meebrengt dat het binnen de perken van de grieven van de beklaagden, dezelfde grieven aanvoert.

De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

3. Het beroepen vonnis geeft de feiten weer als volgt:

"1. Overzicht van de feiten

1. Op 27 januari 2020 werd door een inspecteur Onroerend Erfgoed vastgesteld dat er op het adres aanpassingen en verbouwingen werden gedaan aan het beschermd burgerhuis

Het pand werd (met uitzondering van de 20ste-eeuwse uitbreiding) bij ministerieel besluit van 17 maart 2009 beschermd als monument ir omwille van de artistieke, historische en sociaal-culturele waarde. In het ministerieel besluit werd opgenomen dat "het meerlagig middeleeuws pand opgetrokken werd uit Doornikse kalksteen met een constructiemethode (Opus Incertum, toegang en trapconstructie aan de westzijde van de straatgevel zijn nog grotendeels origineel, overspanning van de kelder met graatgewelven, kaarsnissen, segmentboogvormige raam- en deuropeningen, enzovoort) en vormtaal (decoratieve kapitelen) eigen aan de 13e eeuw. Het pand bleef over de volledige hoogte bewaard (3 bouwlagen + zolder) wat uitzonderlijk is".

Het gebouw omvat meerdere entiteiten (6 appartementen, 1 handelsgedeelte en 6 kelders) met verschillende eigenaars. is eigenaar van het handelsgedeelte (aankoopakte van 27 april 2020) en het appartement nr. op de verdieping en de kelder nr. 'aankoopakte 26 juli 2012).

is een voor beheer van onroerend goed opgericht in 2007 met als enige zaakvoerder

Op 16 juni 2008 werd een vergunning bekomen voor het verbouwen van het tot winkelruimtes met lofts.

Op 8 oktober 2015 werd een aanvraag ingediend voor aanpassingswerken aan de zolderverdieping, namelijk het verwijderen van een hoge schouw aan de zijgevel, een niet-vergund terras aan de voorgevel, de wegbraak van een niet-vergund terras aan de zijkant, het verwijderen van een lichtstraat en het oprichten van twee lucarnes aan voorgevel en zijkant. Deze aanvraag werd geweigerd op 21 januari 2016 omwille van het negatief advies van onroerend erfgoed. De bijkomende doorbrekingen in de architectuurhistorische belangrijke kapconstructie konden niet worden aanvaard.

Op 28 juni 2019 werd door _____ een regularisatie-aanvraag ingediend voor reeds uitgevoerde werkzaamheden op de zolderverdieping. De aanvraag betrof het regulariseren van constructieve wijzigingen aan het dakgebinte om een maximale interne woonoppervlakte en onderdaks volume te creëren. De dakstructuur werd gewijzigd in functie van het creëren van een interne bijkomende verdieping met dakterras. Er werd een uitkraging voorzien op het aanpalend dak in functie van een uitbouw waardoor er extra bergruimte werd voorzien. Deze aanvraag werd afgekeurd op 30 januari 2020.

Op 27 januari 2020 bleek de rechterzijde van de historische dakstructuur voor 5/8 (over een lengte van ongeveer 18 meter) weggebroken te zijn en vervangen door een nieuwe constructie met een hedendaagse opbouw en voorzien van isolatie. Deze constructie was in twee delen verhoogd uitgevoerd: ter hoogte van de, eveneens zonder toelating of vergunning uitgevoerde, tussenverdieping (momenteel werd enkel de roostering in hout uitgevoerd zonder beplanking), gelegen aan de achtergevel met een lengte van 4,50 meter, werd een uitbouw voorzien met het oog op het creëren van extra bergruimte. In de overige 13,50 meter werd het dakvlak verhoogd tot 2,70 meter ten aanzien van de vloerpas boven op de originele dakspanten met verwijdering van de originele kepers. Enkel het bestaande dakgebinte resteerde. Door het verhogen van de dakopbouw is een verticale wand gecreëerd die volledig is uitgewerkt in isolatieplaatwerk, gedeeltelijk met afwerking, waardoor de achterliggende structurele opbouw van het gebouw niet zichtbaar is. De originele dertiende-eeuwse opbouw in Doorniks kalksteen boven de zoldervloer wordt hierdoor volledig aan het oog onttrokken.

In het deel van de zolderverdieping gelegen aan de voorgevel waren onderdelen van een historische dakstructuur (o.a. kepers) en andere historische materialen opgeslagen.

_____ beweerde hierover dat deze materialen geen deel zouden uitmaken van de historische dakstructuur van het pand

De historische trap die deel uitmaakte van het overleg en de weigering van de vergunning van 21 januari 2016 bleek niet meer aanwezig. Deze trap bevond zich tussen de tweede en de derde travee vanaf de voorzijde van het pand aan de rechterzijde. Ter hoogte van de trap werd de dakconstructie ondersteund met voorlopige stutten en stations (verband met de wegname van de trap was niet aangetoond).

Aan de linkerzijde (t.a.v. voorgevel) was een hoge schouw weggebroken.

Aan de voorgevel aan de voorzijde, _____ was het in 2008 vergunde terras opnieuw dichtgemaakt door middel van beglazing ter hoogte van de voorgevel. De oorspronkelijke afscheiding van de terraswand was duidelijk zichtbaar op de zijmuren.

Aan het dakspant werd een takelconstructie in hout opgebouwd met tot doel via het verticaal transport van bouwmaterialen en -materieel (verhuizing?) mogelijk te maken.

Aan de linkerzijde (zijde was eveneens het vergunde terras dichtgemaakt, hier door een voorlopige afdekking met keramische pannen gezien de aansluitingen met het bestaande dak niet volledig volgens de regels van de kunst waren afgewerkt. Ook in het interieur was deze dichting nog niet definitief afgewerkt.

Er werden archieffoto's gevoegd van 2014, 2016 en 2018 waaruit sommige van de wijzigingen konden blijken. De foto's toonden aan dat het grootste deel van de werken dateert van na medio 2016.

2. Zaakvoerder verklaarde dat hij de werken zelf uitvoerde als eigenaar gedurende het jaar 2019. Hij dacht dat er voor de werken geen vergunning nodig was omdat de werken kleinschalig waren en er bovendien structureel heel weinig aan het gebouw was veranderd. Nadien had hij een regularisatie-aanvraag ingediend. De historische trap was wel nog aanwezig. Deze was echter reeds vergund ingekapseld op het moment dat hij het pand kocht. De schouw werd afgebroken omwille van veiligheidsredenen. Deze schouw was ook recent en had geen historische waarde. Twee terrassen had hij verwijderd. Het terras aan de voorkant was vergund. Het terras aan de kant van het was niet vergund. De takelconstructie werd door hem geplaatst om de werkzaamheden te vergemakkelijken. Er was overleg met Erfgoed en Monumentenzorg.

Aangezien beklaagden bleven aandringen op een uitstel bij onroerend erfgoed en niet meer in gesprek gingen met de verschillende diensten, werd beslist om over te gaan tot het opstellen van een herstellvordering.

Bij brief van 20 mei 2021 werd een herstellvordering ingeleid. De inspecteur Onroerend Erfgoed vordert het reëel herstel, met name het uitvoeren van werkzaamheden waardoor de schade in een goede, originele staat wordt hersteld, binnen een termijn van 12 maanden en onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging. Er wordt tevens gevraagd om de beslissing over de herstellvordering uitvoerbaar bij voorraad te verklaren. De gevraagde werkzaamheden betreffen enerzijds het herstel van de bedaking en anderzijds het herstel van de zolderverdieping.

3. De vereniging van mede-eigenaars van het pand, heeft met brief van 3 maart 2022 in gebreke gesteld met als voornaamste element de schade aan de onderliggende appartementen, onder meer door waterinfiltratie, schimmelvorming aan de straatgevel, drup ter hoogte van de ramen. Zij verzochten om binnen de 14 dagen over te gaan tot de verwijdering van de wederrechtelijke constructies, het herstel van het dak en de goten en tot de vereffening van de gevolgschade bij de privatieve eigenaars."

4. De beklaagde legde op 24 mei 2024 een zogenaamde preliminaire conclusie neer, waarin hij het hof verzocht zich ter plaatse te begeven om de huidige toestand te

“aanschouwen” en dit met het oog op de te bevelen herstelmaatregelen. Hij herhaalde dit verzoek in zijn op 7 november 2024 neergelegde conclusie.

De inspectie onroerend erfgoed heeft op de plaats van de feiten vaststellingen gedaan. Deze vaststellingen hebben bijzondere bewijswaarde. Deze inspectiedienst bestaat uit daartoe opgeleide en bevoegde ambtenaren, die beslagen zijn in zowel de technische als reglementaire voorschriften met betrekking tot de erfgoedmaterie. Een plaatsbezoek door het hof, met bovendien alle agenda- en logistieke beslommeringen die de procedure bezwaren, kan daar in de actuele stand van het dossier niets aan toevoegen, te meer de vaststellingen van de inspectiediensten niet weerlegd worden.

Bovendien is er wat betreft de trap, waarvoor de beklaagden het plaatsbezoek voornamelijk willen, geen herstellvordering, zodat het plaatsbezoek met het oog op de herstellvordering zinloos is.

Het hof begeeft zich niet naar de plaats.

5. Het Monumentendecreet is sinds 1 januari 2015 opgeheven. Sindsdien geldt het Onroerenderfgoeddecreet.

Artikel 13, § 1, 1° en 5°, Monumentendecreet stelde strafbaar met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met geldboete van 26 tot 10.000 euro of met een van die straffen, eenieder die aan een voor bescherming vatbaar of definitief beschermd monument of in een voorbescherming vatbaar of definitief beschermd stads- of dorpsgezicht werken uitvoert of handelingen stelt die strijdig zijn met de bepalingen van het besluit en eenieder die zonder de in artikel 11, §4, voorgeschreven machtiging, of in strijd met bij zodanige machtiging gestelde voorwaarden, werken uitvoert of handelingen stelt aan een beschermd monument of aan een in een beschermd stads- of dorpsgezicht gelegen onroerend goed. Voor de schuldige rechtspersoon werden de straffen bepaald door artikel 13, § 3, Monumentendecreet, namelijk:

1° geldboete van 26 tot 10.000 euro;

2° bijzondere verbeurdverklaring;

3° bekendmaking of verspreiding van de beslissing;

4° sluiting van één of meer inrichtingen, met uitzondering van de inrichtingen waar werkzaamheden worden verricht die behoren tot een opdracht van openbare dienstverlening;

5° verbod een werkzaamheid te verrichten die deel uitmaakt van het maatschappelijk doel, met uitzondering van werkzaamheden die behoren tot een opdracht van openbare dienstverlening;

6° ontbinding, die evenwel niet kan worden uitgesproken tegen publiekrechtelijke rechtspersonen.

Sinds 1 januari 2015 zijn deze feiten strafbaar gesteld door artikel 11.2.2, eerste alinea, 3°, Onroerendergoeddecreet en dit met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van die straffen alleen. Voor de schuldige rechtspersoon geldt de conversie bepaald door artikel 41bis, § 1, Strafwetboek.

6. Bij ministerieel besluit van 17 maart 2009 van de (toenmalige) viceminister-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van financiën en begroting en ruimtelijke ordening houdende bescherming als monumenten van middeleeuwse stenen in _____ werd onder meer het pand _____ uitgezonderd de 20ste-eeuwse uitbreiding, beschermd, overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten. Het betreft het pand gelegen te _____ kadastraal gekend als _____

In het overwegend deel van het beschermingsbesluit (°13) is er sprake van de artistieke waarde, de historische, meer bepaald architectuurhistorische waarde en de sociaal-culturele waarde van _____

De 20ste-eeuwse uitbreiding betreft de werken die vergund werden op 16 oktober 2008 en die slaan op het verbouwen van _____ tot winkelruimtes en lofts.

De zonder vergunning uitgevoerde werken zijn duidelijk omschreven in de vaststellingen van de inspecteur Onroerend Erfgoed.

Deze werken zijn ingrijpend en doen op grove wijze afbreuk aan het erfgoedkarakter van het monument, zoals hierna besproken.

7. _____ vraagt het beschermingsbesluit van 17 maart 2009 bij toepassing van artikel 159 Grondwet buiten toepassing te laten. Wat daar dan het rechtsgevolg moet van zijn, wordt door deze beklaagde niet verwoord.

Er is echter geen enkele grond om het beschermingsbesluit buiten toepassing te laten.

De beschermende overheid heeft het beschermingsbesluit immers wel draagkrachtig, concreet en gedetailleerd gemotiveerd. In tegenstelling met wat de beklaagde aanvoert, wordt in de overwegingen uitdrukkelijk verwezen naar de trap en de zolder en waarom deze bescherming vereisen. De bescherming is nauwkeurig afgelijnd.

Uit de omstandigheid dat met betrekking tot andere panden van het beschermingsbesluit wel is vermeld dat deze beschermd zijn omwille van de artistieke waarde en met betrekking tot het bewuste pand niet, kan niet worden afgeleid dat er geen voldoende motivering is. Er wordt trouwens gewezen op de architectuurhistorische waarde en de bewaarde staat van het pand. De bescherming slaat bovendien op het gehele pand, met uitzondering van de 20ste-eeuwse aanpassingen, die dan weer kunnen bepaald worden door de voor deze

werken verleende vergunning. Dat met betrekking tot andere panden verwezen wordt naar andere aspecten die de bescherming verantwoorden, heeft niet tot gevolg dat de motivering voor het betrokken pand ontoereikend is.

Geen enkele bepaling schrijft voor dat een beschermingsbesluit elk onderdeel van het beschermde monument beschrijft en de beschermwaarde ervan motiveert. Uit het beschermingsbesluit volgt dat alle onderdelen van het beschermde monument de bescherming van het geheel verantwoorden. De uitsluiting van de 20ste-eeuwse werken, lijnt het beschermde goed nog verder concreet af.

8. Het hof verwijst naar de schuldoverwegingen in het beroepen vonnis, die luiden als volgt:

“3. Volgens het onroerend erfgoeddecreet zijn handelingen ‘werkzaamheden, wijzigingen of activiteiten met gevolgen voor de erfgoedwaarden’. Voor dergelijke handelingen aan een beschermd monument dient er een toelating te zijn van het agentschap ook indien er geen omgevingsvergunning vereist is. Voor de rechtbank is bewezen dat de handelingen opgesomd in de tenlastelegging A wel degelijk gevolgen hadden voor de erfgoedwaarden. Het spreekt voor zich dat een dak het uitzicht van een gebouw mee bepaalt en elke handeling die het uitzicht van een monument wijzigt gevolgen heeft voor de erfgoedwaarde en daardoor enkel kan gebeuren met toelating van het agentschap. Het beschermingsbesluit benadrukt de uitzonderlijke situatie dat het beschermd burgerhuis over de volledige hoogte werd bewaard en verwijst ook naar het interieur van het pand. Door onder meer de hellingsgraad van het dak te wijzigen, de historische pannen te vervangen, de schouw af te breken, de dakhoogte te wijzigen, een takelconstructie aan te brengen, het terras af te dekken met keramische pannen en verschillende dakdoorbrekingen aan te brengen werd zonder enige twijfel de erfgoedwaarde aangetast. Door de verhoging van de dakopbouw werd een wand gecreëerd waardoor de originele dertiende-eeuwse Doornikse kalksteen niet meer zichtbaar was. Het is net deze Doornikse kalksteen die vermeld werd in het beschermingsbesluit. Het feit dat deze kalksteen nog aanwezig zou zijn doet geen afbreuk aan het feit dat de erfgoedwaarde wel degelijk wordt beïnvloed door deze onzichtbaar te maken. Uit niets blijkt dat de hoge schouw niet beschermd zou geweest zijn; een schouw is geen uitbreiding. Ook het interieur bevatte historische elementen die gewijzigd werden zonder toelating. Ook deze wijzigingen hebben gevolgen voor de erfgoedwaarde en werden beschermd in het beschermingsbesluit. Het betreft in concreto de historische dakstructuur en kepers en de historische trap.

Het staat vast dat beklaagden voor deze handelingen geen toelating vroegen, wat op zich ook niet werd betwist. Beklaagden waren bovendien heel goed op de hoogte van het feit dat onroerend erfgoed niet akkoord ging met deze wijzigingen en hiervoor geen toelating zou geven. Op 21 januari 2016 werd reeds een vergunning geweigerd. Deze vergunning betrof net die aanpassingen die later gebeurden. De verwijdering van de historische trap maakte blijkbaar deel uit van het overleg en de weigering van de vergunning op 21 januari 2016 zodat het verweer dat de trap er al niet meer was en niet van beklaagden was niet dienstig is. Dat sommige handelingen een verbetering van de situatie zouden zijn is evenmin relevant.

Het is niet aan beklaagden om hierover te oordelen, maar aan het agentschap. Gelet op de negatieve adviezen blijkt in elk geval dat het agentschap deze mening niet deelde. Niettemin deden beklaagden eigengereid verder tegen deze negatieve adviezen in. Ook het verweer dat isolatie verplicht zou zijn, vormt geen enkel argument om zonder toelating een hedendaagse opgehoogde constructie met isolatie aan te brengen. Dat de terrassen storende elementen zouden geweest zijn blijkt niet. In de weigering van regularisatievergunning (stuk 3 bij conclusie eerste beklaagde) staat het volgende: "Plaatsbezoeken en besprekingen naar aanleiding van de vorige verbouwing (2008, zie verder) wezen uit dat de kap van het pand zijn uitzonderlijke structuur behield. De waardevolle spanten, vlieringen en kepers bleven bij de vergunde werken behouden. De opening aan de straatzijde, in functie van het inpandig terras, werd gemaakt met behoud van het hier aanwezige spant. Het andere inpandige dakterras achteraan werd voorzien van een opening in het dakvlak die tot een minimum werd beperkt zodat de vlieringen integraal konden behouden blijven en zodat de kepers slechts over een zeer beperkte hoogte en in 1 travee van het dak werden aangepast en dit in nauwgezet overleg met het agentschap Onroerend Erfgoed en de Dienst Monumentenzorg en Stadsarcheologie. De artistieke, historische, architectuurhistorische en sociaal-culturele waarden opgesomd in het beschermingsbesluit bleven behouden tot voor de uitvoering van de te regulariseren werken aan het dak en de zolderverdieping'. Tenlastelegging A is bewezen.

Voor de rechtbank is eveneens bewezen dat de handelingen opgesomd in de tenlastelegging B het beschermd monument hebben ontsierd, beschadigd, vernield of de erfgoedwaarden ervan werden aangetast. Vele handelingen hadden een bijzondere impact op het uitzicht van het gebouw en wijzigden het originele dakgebinte waarbij omvangrijke delen van de historische dakkap werden verwijderd en de dakhelling werd verhoogd. Zoals reeds in het ongunstig advies van onroerend erfgoed werd gesteld op 19 december 2019 schaden de uitgevoerde werken in hoge mate de architectuurhistorische en historische waarde, wat dus een aantasting van de erfgoedwaarden betekent. Uit de foto's blijkt bovendien zeer duidelijk dat verschillende wijzigingen bijzonder ontsierend waren. Zo ook de takel die aan de gevel werd aangebracht en duidelijk niet tijdelijk was gelet op de reeds jarenlange aanwezigheid. Uit de burgerlijke partijstelling en de verwijdering van elementen zoals de schouw en trap blijkt ook beschadiging.

Uit het voorgaande volgt ook dat de tenlasteleggingen C en D zijn bewezen.

Door zonder toelating van het agentschap constructieve wijzigingen te hebben uitgevoerd aan het origineel/historisch dakgebinte waarbij omvangrijke delen van de historische dakkap en historische kepers werden verwijderd, werden handelingen aangevat zonder toelating die vallen onder artikel 6.2.4, 2° en 3° Onroerenderfgoedbesluit.

Door zonder toelating de historische trap te verwijderen in het interieur van een beschermd monument, werd zonder toelating een werk aangevat zoals vermeld in artikel 6.2.8 4° van het Onroerenderfgoedbesluit.

Zoals hierboven reeds vermeld bleek dat de verwijdering of verplaatsing van de trap deel had uitgemaakt van een eerder overleg met onroerend erfgoed zodat de inspecteurs goed op de

hoogte waren van de eerdere aanwezigheid van de trap. De trap waarvan beklaagden melding maken in conclusie betreft duidelijk een andere trap of minstens een verplaatste trap. In het strafdossier zitten foto's van de plaats waar de historische trap zoals bedoeld in deze tenlastelegging stond (zie pagina 8 van het aanvankelijk pv ('onderschoring ter hoogte van de verdwenen trap'). Ook het vervangen of wijzigen van de trap is een handeling die niet kon worden aangevat zonder toelating.

Het schuldbestanddeel van de vermelde misdrijven bestaat in opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging.

De eigenaar van het monument is eerste beklaagde en tweede beklaagde is enig zaakvoerder.

De tweede beklaagde stond als enig zaakvoerder van de eerste beklaagde in voor het verbouwen van het dakappartement en liet persoonlijk na om de nodige toelatingen te vragen. Dit maakt wel degelijk een eigen fout uit. Het misdrijf had intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van de eerste beklaagde en werd gepleegd voor rekening van de eerste beklaagde, die handelde via de tweede beklaagde. Er was in hoofde van de eerste beklaagde een duidelijk gebrek aan zorg voor de naleving van de regelgeving ter bescherming van het Vlaams Onroerend Erfgoed, zodat zij ook strafrechtelijk aansprakelijk is. De beklaagden handelden niet zoals ieder redelijk en voorzichtig persoon in dezelfde omstandigheden zou hebben gedaan. Zij wisten immers dat onroerend goed reeds negatieve adviezen had verleend over de geplande verbouwingen.

De feiten werden wetens en willens gepleegd. De strafuitsluitingsgrond van artikel 5, tweede lid Strafwetboek moet niet worden toegepast voor de feiten gepleegd voor 30 juli 2018.

De tenlasteleggingen zijn voor de beide beklaagden bewezen."

Wat betreft de trap herhalen de beklaagden de argumenten die ze al voor de eerste rechter aanhaalden. Dat de trap mogelijk (verborgen) nog aanwezig is, doet geen afbreuk aan het feit dat de inspecteur geen trap heeft waargenomen, terwijl die bij vroegere vaststellingen, naar aanleiding van de bespreking van een aangevraagde vergunning, nog wel te zien was. Het inkapselen van de trap, is ook een handeling die een machtiging vereist, waarover de beklaagden niet beschikten. Daar de ambtenaren onroerend erfgoed de trap nog eerder hadden gezien bij bespreking met _____ wordt ten onrechte aangevoerd dat de beklaagden daar niet voor instonden. Op 17 februari 2020 stelde de inspectie vast dat de trapopening is dichtgemaakt op de zolderverdieping en dat de ballustrade en het balluster werden verwijderd.

9. De telastleggingen A, B, C en D zijn voor het hof bewezen gebleven, met dien verstande dat de feiten ten vroegste vanaf 1 januari 2016 te situeren zijn, zodat het hof de feiten voor deze periode niet bewezen verklaart, meer bepaald voor elke telastlegging van 14 juli 2014 tot 1 januari 2016. Het staat immers op grond van de dossiergegevens vast dat de werken na 1 januari 2016 werden uitgevoerd en dan nog voornamelijk rond 2019. Op 21 januari 2016

werd een vergunning voor werken in het pand aangevraagd. Die vergunning werd geweigerd. Bepaalde, geweigerde werken werden door de beklaagden toch uitgevoerd en op 28 juni 2019 werd hiertoe een regularisatieaanvraag ingediend (stuk 3, strafdossier).

Dat de beklaagden zouden gemeend hebben dat de door hen uitgevoerde werkzaamheden geen gevolgen hadden voor de erfgoedwaarden, is zowel irrelevant als feitelijk ongeloofwaardig en onjuist. De uitgevoerde werken hadden ingrijpende en negatieve invloed op de beschermde erfgoedwaarden en vergden eenvoudigweg een machtiging of toelating, die de beklaagden niet bekwamen. Daarvan was [] zich wel degelijk bewust. Het komt niet de beklaagden toe om na een weigering te beoordelen dat een bepaalde handeling toch geen invloed heeft op de erfgoedwaarde van het beschermde monument en dus wel mocht worden uitgevoerd. Ook voor het wegnemen van de, volgens beklagde, storende en niet-historische inpandige terrassen, de verwijdering van een lichtstraat en de verwijdering van een schouw, volgens hen, zonder erfgoedwaarde, was er geen toelating. Het is duidelijk dat de takelconstructie op het dak, zelfs als zou die tijdelijk geweest zijn, gevolgen had voor de erfgoedwaarden, en een toelating vergde. Het vormde een grote belasting voor de constructie van het pand en ontsierde het gehele monument.

(Verkeerdelijk) veronderstellen dat een bepaalde handeling geen vergunning of toelating vereist, is geen schulduitsluitingsgrond.

De bewezen feiten zijn zowel [] als [] toerekenbaar en verwijtbaar.

Zoals al vermeld, verklaarde [] in de loop van het opsporingsonderzoek dat hij de werken zelf uitvoerde, als eigenaar van het pand.

Wat betreft de toerekening aan de rechtspersoon [] waarvoor optrad als zaakvoerder, wijst het hof op het volgende.

Tot 30 juli 2018 luidde artikel 5, tweede lid, Strafwetboek als volgt: *“Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.”*

Artikel 2 van de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft, die in werking trad op 30 juli 2018, vervangt artikel 5 Strafwetboek door de volgende bepaling:

“Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor de misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn

belangen, of die, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Met rechtspersonen worden gelijkgesteld:

1° tijdelijke handelsvennootschappen en stille handelsvennootschappen;

2° vennootschappen bedoeld in artikel 2, § 4, tweede lid, van het Wetboek van Vennootschappen, alsook handelsvennootschappen in oprichting;

3° burgerlijke vennootschappen die niet de vorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen.

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersonen sluit die van de natuurlijke personen, die daders zijn van dezelfde feiten of eraan hebben deelgenomen, niet uit."

Gezien de strafuitsluitingsgrond die vervat was in het vroegere tweede lid van artikel 5 Strafwetboek op grond van de nieuwe wet niet langer van toepassing is op de datum van dit arrest, doch wel nog gold op het ogenblik van de feiten van de telastlegging die zich voor 30 juli 2018 situeerden, past het hof, voor zover van toepassing, artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek toe.

Overeenkomstig artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

Gezien de bewezen feiten met opzet, dit is wetens en willens werden gepleegd, is er geen grond voor toepassing van de decumul van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid tussen de rechtspersoon en de natuurlijke personen door wiens optreden de rechtspersoon handelde. Het hof moet met andere woorden niet nagaan wie van de beklaagden de grootste fout beging.

Het hof stelt voor bovendien wel degelijk een eigen schuldpatroon vast. De omstandigheid dat voor het doen van die vaststelling rekening wordt gehouden met de gedragingen of verzuimen van de enige vennoot of zaakvoerder, belet zulks niet. De vennootschap handelde immers door toedoen van

Dat de beklaagden zich niet bewust zijn van het strafbaar karakter is niet enkel feitelijk onjuist, maar bovendien ook volstrekt irrelevant.

De te last gelegde misdrijven vereisen enkel (algemeen) opzet, dit is *in casu* niet te doen wat door de vermelde bepalingen geboden is/te doen wat verboden is. Het Onroerenderfgoeddecreet bevat geen aanduiding nopens het moreel element zodat het bewust en vrijwillig handelen volstaat. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklaagde moet worden aangezien, wanneer deze het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig maakt. Wanneer de beklaagden handelden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden zou hebben gedaan, is voldaan aan deze schuldvorm. De beklaagden voeren geen verschonings- of rechtvaardigingsgronden aan, noch maken zij deze aannemelijk.

10. De voor elk van de beklaagden hiervoor beschreven bewezen feiten, pleegden zij met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor deze feiten samen overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek telkens één straf oplegt.

De strafdoelstellingen kunnen onder meer bestaan in het uiting geven aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, de bescherming van de maatschappij, het bevorderen van het herstel van het maatschappelijk evenwicht, het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade en het bevorderen van de maatschappelijke rehabilitatie en re-integratie van de dader. Geen enkele verdragsrechtelijke of wettelijke bepaling of algemeen rechtsbeginsel verzet zich ertegen dat het hof ook de vergeldende of de algemene of specifieke preventieve werking die van een straf kunnen uitgaan als een strafdoelstelling hanteert, naaste andere, en het zijn straftoemetsingsbeslissing erop afstemt.

De beklaagden verwierven een historisch pand dat als monument is beschermd. Nooit was er echter enig oog voor de erfgoedwaarden en het maatschappelijk belang daarvan. De beklaagden hadden enkel oog voor de uitvoering van hun plannen met het pand, wars van ieder esthetisch, historisch- en cultureel verantwoord belang en niet gehinderd door veel esthetische bekommernis. Enkel wat het pand economisch kon opleveren bij exploitatie ervan en dus financiële motieven telden. Een passende bestraffing hiervoor is een effectieve geldboete, ter herstel van het maatschappelijk evenwicht. Er is nog steeds geen herstel uitgevoerd en de beklaagden schuiven dit op de lange baan. Van opschorting van de uitspraak van de veroordeling of van uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf kan voor hen geen sprake zijn, mede gelet op de ernst van de feiten.

De beklaagden voeren aan dat de redelijke termijn in strafzaken is overschreden, omdat tien maanden verstreken tussen het overleggen van de herstellvordering en het navolgend kantschrift van het openbaar ministerie. Verder beschouwen de beklaagden een periode van zes maanden tussen het aantekenen van hoger beroep en het inleiden van de zaak in hoger beroep als onredelijk lang. Van het uitstel voor behandeling van de zaak omwille van het

weerhouden zijn van een advocaat voor een hof van assisen en een agendavergissing, weliswaar van de advocaat van burgerlijke partijen, wordt geen melding gemaakt. Verder wijzen de beklaagden op een duur van vier jaar en tien maanden van de strafzaak.

De periode van tien maanden die verstreek tussen de inkomende herstellvordering en een navolgend kantschrift, is een iets te lange tijd van stilstand. Verder is een duur van bijna vijf jaar voor een strafzaak met deze eerder beperkte omvang en complexiteit, te lang. De beklaagden hebben geen deel in deze strikt genomen te lange duur van de strafvervolgung. Dit levert een erg beperkte overschrijding van de redelijke termijn op. Een periode van zes maanden tussen het aantekenen van hoger beroep en het inleiden van de zaak in beroep, is helemaal geen te lange tijd. Niets belette de beklaagden, die als eersten beroep instelden, van bij het aantekenen van hoger beroep de zaak door het opstellen van conclusies in staat te stellen, zodat de zaak op de inleidingsdatum in beroep kon behandeld worden.

De beperkte overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken noodzaakt tot een rechtsherstel, namelijk een reëel en meetbaar lagere straf dan wanneer er geen overschrijding zou zijn geweest. Indien er geen overschrijding zou zijn geweest, zou het hof elke beklaagde een geldboete van 45.000 euro hebben opgelegd, nu herleid zoals hierna bepaald. Het opleggen van een straf is maatschappelijk nog steeds verantwoord en noodzakelijk. Er kan geen aanleiding zijn tot enkel het uitspreken van een eenvoudige schuldigverklaring.

De geldboete is te verhogen met 70 deciem.

Voor _____ als natuurlijke persoon, zet de hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf hem voldoende aan tot het betalen van de geldboete.

11. De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten van de strafvordering.

Als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf zijn de beklaagden elk gehouden tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciem tot telkens 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 61,01 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagden ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, die sinds 1 maart 2025 na indexatie 26 euro bedraagt.

12. Artikel 11.4.4, § 1, Onroerenderfgoeddecreet bepaalt dat naast de straf de strafrechter op vordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed het integrale herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade beveelt.

Bij herstellvordering van 20 mei 2021 vordert de inspecteur het feitelijk herstel in een originele goede staat, door het uitvoeren van de in de herstellvordering vermelde werkzaamheden. Het betreft het herstel van het dak en de zolder. Hij vordert ook het opleggen van een dwangsom en de machtiging tot ambtshalve uitvoering, zoals voorzien door artikel 11.4.4 Onroerenderfgoeddecreet.

Artikel 11.4.1, §§ 2 en 3, Onroerenderfgoeddecreet bevat geen rangorde van herstelmaatregelen en laat de inspecteur Onroerend Erfgoed, die overigens anders dan in de materie geregeld door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de enig mogelijke herstellvorderende overheid is, een keuze van herstelmaatregelen toe. Dit houdt ook verband met de omstandigheid dat de onroerenderfgoedregelgeving anders dan de regelgeving inzake ruimtelijke ordening niet de vergunning als basis heeft maar steunt op de principiële verplichting erfgoedwaarden in stand te houden.

De voor het herstel uit te voeren werkzaamheden zijn gedetailleerd weergegeven in de herstellvordering. Het is helemaal niet zo dat deze maatregelen niet duidelijk zijn en niet uitvoerbaar zijn.

Het uitvoeren van het herstel afdoen als te complex is een strategie van de beklaagden om tijd te winnen, zoals ook blijkt uit de brief van 26 april 2021 van de inspecteur Onroerend Erfgoed (stuk 38, strafdossier): de beklaagden bleven aandringen op uitstel zonder enigszins in gesprek te gaan met de diensten.

De herstellplicht blijft bestaan wanneer de gevolgen mede werden veroorzaakt door andere feiten, waarvoor geen strafvervolgung werd ingesteld.

Indien de dader van het misdrijf tot het ontstaan van de schade heeft bijgedragen, in die zin dat zonder dit misdrijf de schade, zoals *in concreto* vastgesteld, niet zou zijn ontstaan, strekt het voor hem te bevelen herstel zich uit tot de gehele schade, zonder dat daarbij moet worden onderzocht of bij afwezigheid van een ander feit diezelfde schade niet zou zijn ontstaan. Dat bepaalde ingrepen niet aan de beklaagden toe te schrijven zouden zijn of dat

bepaalde handelingen geen deel uitmaken van de vervolging, is dan zonder belang. De bewezen misdrijven droegen immers bij tot de schade en noodzaken tot een volledig herstel.

Het gevorderde herstel is wettig, voldoende gemotiveerd en nog steeds noodzakelijk.

Het hof verleent de beklaagden de hierna bepaalde termijn om het herstel uit te voeren. Deze termijn houdt in redelijkheid rekening met een mogelijke complexiteit van de uitvoering van het herstel.

De lange tijd dat de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel in goede originele staat en de ruime termijn welke hen hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

13. De burgerlijke partijen vorderen voor het hof provisionele schadevergoedingen.

Zij stellen dat zij gevolgschade leden. Deze schade was het gevolg van de door de beklaagden uitgevoerde illegale werken. Zij vermelden het loskomen van een hanggoot, waardoor het regenwater gedurende lange tijd overvloedig op de gevel van het pand stroomde. Daarnaast spreken zij over de wederrechtelijke dakconstructie, waardoor water binnensijpelde in de ondergelegen appartementen. Dit had vochtproblemen en schimmelvorming tot gevolg, met afbladderen van verf en schimmelvorming op raamkozijnen, muren en gordijnen.

Overeenkomstig artikel 6.5 Burgerlijk Wetboek en tot 1 januari 2025 artikel 1382 Oud Burgerlijk Wetboek, is eenieder aansprakelijk voor de schade die hij door zijn fout aan een ander veroorzaakt.

De bewezen misdrijven vormen voor de beklaagden een fout.

Het komt de burgerlijke partijen toe aan te tonen dat hun schade in oorzakelijk verband staat met een zekere schade.

De gegevens van het strafdossier spreken niet over de deskundigheid van de uitvoering van de wederrechtelijke dakconstructie. Er wordt enkel vastgesteld dat deze gebeurde zonder machtiging of toelating.

De vaststellingen van de inspecteur maken geen melding van vochtinfiltratie als gevolg van de dakconstructie. Dit zou van belang kunnen zijn, met het oog op de bescherming van het monument.

De burgerlijke partijen leggen een eenzijdige plaatsbeschrijving voor van een, volgens hen, vastgoedexpert. Verder is er een proces-verbaal van een gerechtsdeurwaarder. Deze

documenten beschrijven de toestand, maar geven geen verklaring voor de oorzaak ervan. Er is geen enkele technische uitleg over de oorzaak van de schade en het mogelijk verband met de erfgoedmisdrijven. Er is ook geen vraag tot aanstelling van een deskundige.

De burgerlijke partijen leveren dan ook niet het bewijs van het causaal verband tussen de bewezen misdrijven en de schade als gevolg van waterinsijpeling.

Als vereniging van mede-eigenaars en als mede-eigenaars, hebben de burgerlijke partijen niettemin wel een zekere morele schade gelede. Er is geen mogelijkheid deze in de actuele stand van de procedure precies te begroten en de burgerlijke partijen geven er weinig uitleg over. Het hof bepaalt aldus in billijkheid een voorschot voor elke burgerlijke partij.

De beslissing over de kosten en de intresten houdt het hof aan.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211, 211*bis* en 212 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de (overige) burgerlijke belangen;

wijzig het beroepen vonnis voor het overige **als volgt**:

Op strafgebied:

spreekt de beklaagden elk vrij voor de periode van 14 juli 2014
tot 1 januari 2016 van de telastleggingen A, B, C en D;

verklaart de beklaagden elk schuldig aan de telastleggingen A, B, C en D, telkens beperkt tot de periode van 1 januari 2016 tot en met 27 januari 2020;

veroordeelt de beklaagde voor de zo bewezen telastleggingen samen tot betaling van een geldboete van 4.000 euro, vermeerderd met deciem tot 32.000 euro;

veroordeelt de beklaagde voor de zo bewezen telastleggingen samen tot betaling van een geldboete van 1.000 euro, vermeerderd met deciem tot 8.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op telkens 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van een bedrag van 61,01 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van een bijdrage van 26 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 295,50 euro in eerste aanleg en 386,44 euro in beroep;

Herstelvordering

veroordeelt de beklaagden op vordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed hoofdelijk tot het feitelijk herstel in een originele en goede staat door het uitvoeren van volgende werkzaamheden aan het onroerend goed burgerhuis ‘
gelegen te kadastraal gekend als
meer specifiek in het appartement nr. op de verdieping, als volgt:

1. Algemeen

Alle te vervangen materialen en onderdelen dienen qua (materiaaltechnische) eigenschappen, structuur, afmetingen (secties,...) kleur en (oppervlakte-) afwerking identiek te zijn aan het bestaande en aanwezige materiaal.

2. Herstel van het dak

Alle originele onderdelen van het historisch dakgebinte (spanten, vlieringen, kepers, nokbalk,...) dienen integraal gevrijwaard te blijven.

Dak rechterzijde gezien vanaf (_____) achterste deel over een lengte van ongeveer 18 meter)

Ongedaan maken van het verhoogde dak en herstel oorspronkelijke dakconstructie

->De verhoging van het onderste deel van het dakvlak dient hersteld door:

- Het terugplaatsen van de horizontaal liggende gording (vliering) op de originele plaats, rustend op de uiteinden van de hanebalken van de historische spanten. De zijdelingse windschoren worden teruggeplaatst ter ondersteuning van de vliering. Alle verbindingen gebeuren op traditionele wijze met pen-en-gatverbinding en (waar van toepassing) houten toognagels.
- Van de nok tot ongeveer halfweg het dakvlak zijn nog oude kepers aanwezig, welke behouden worden en met een correcte lasverbinding verlengd worden met nieuwe kepers. Het resultaat is een dakvlak volledig opgebouwd van muurplaat tot nok in eikenhouten kepers waarbij de aantallen identiek zijn aan de linkerzijde van het dakvlak. De hart-op-hartafmeting tussen de kepers is identiek aan deze tussen de nog aanwezige historische kepers.

->De verhoging van de kroonlijst met ongeveer 1,5 tot 2 meter over een afstand van ca. 11 meter wordt ongedaan gemaakt waarbij de helling van het rechter dakvlak wordt hersteld naar zijn originele hellingsgraad, gelijkaardig aan deze van het linker dakvlak. Zo kennen linker- en rechterdakvlak terug een gelijkaardige hellingsgraad.

->De twee dakuitbouwen in het rechterdakvlak, namelijk één met plat dak, i.c. de ingebouwde kast, en één met mansardedak, i.c. de mezzanine, worden verwijderd.

Dak linkerzijde gezien vanaf (_____)

->De aanpassing van de helling van het dakvlak links achteraan (als gevolg van de uitbraak van een inpandig dakterras) wordt ongedaan gemaakt.

->Ter plaatse van de uitbraak zijn de kepers verwijderd en dienen hersteld. Hiertoe worden de kepers tussen hanebalk en nok behouden en worden deze met een liplasverbinding ter hoogte van de hanebalk verlengd met nieuwe identieke kepers tot op de muur ter hoogte van de spantvoeten. Eindresultaat is opnieuw een dakvlak opgebouwd van muurplaat tot nok uit eikenhouten kepers. Op die manier moeten de eikenhouten kepers ook hier terug van nok naar muurplaat doorlopen. De hart-op-hartafmeting tussen de kepers is identiek aan deze tussen de nog aanwezige historische kepers.

Dak zijde

De onvergunde constructies, namelijk het raam in de dakconstructie ter hoogte van de aanzet van de kroonlijst/goot en de taken met houten frame, dienen verwijderd te worden. Het dakvlak wordt hersteld in de oorspronkelijke toestand als een gesloten dakvlak afgewerkt zoals het omringende dakvlak aan _____ Centraal staat het maximaal behoud van de bestaande, onderliggende dakconstructies.

Afwerking van bedaking volgens de regels van de kunst

Alle dakvlakken van het zadeldak dienen terug afgewerkt te worden met gesmoorde Boomse pannen naar origineel model (namelijk identiek aan de nog aanwezige) op een structuur van tengel- en pannenlatten.

3. Herstel van de zolder

->Verwijderen van de mezzanine: de ingebrachte roostering in functie van een tussenverdieping wordt volledig verwijderd.

->De huidige afwerking van de zoldervloer in vloerplaten, aangebracht bij de wederrechtelijk uitgevoerde werken, dient verwijderd. De vloer wordt opnieuw afgewerkt met houten planken in dwarsrichting, die qua afmetingen (lengte, breedte en dikte), legrichting en verbindingswijze identiek zijn aan de afwerking aanwezig voor de werken.

->Alle nieuwe houten structuren, invullingen met isolatie, lichte wanden en afwerkingsplaten worden verwijderd. Inbegrepen hierbij is het verwijderen van de extra berguimte.

->Alle dakdoorbrekingen in functie van nieuwe technieken (flexibels, etc.) dienen verwijderd. De bebording en dakafwerking wordt ter plaatse in originele staat hersteld,

dit binnen een termijn van **20 maanden** vanaf de dag waarop dit arrest kracht van gewijsde heeft;

verbeurt ten aanzien van de beklaagden op vordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed een dwangsom van **150 euro per dag** vertraging in de nakoming van dit bevel;

machtigt de inspecteur Onroerend Erfgoed ambtshalve in de uitvoering van het herstel in de plaats en op kosten van de veroordeelde beklaagden, als de opgelegde herstel- of instandhoudingsmaatregelen niet binnen de hiervoor bepaalde uitvoeringstermijn worden uitgevoerd;

Op burgerlijk gebied:

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot betaling aan elke burgerlijke partij van een voorschot van 250 euro en houdt de beslissing over de kosten op burgerlijk gebied en de intresten aan.

|

Kosten eerste aanleg: **€ 295,50**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 66,00
Afschriften akten HB:	€ 9,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 70,00
Dagv. beklaagden:	€ 31,80
Dagv. BP:	€ 174,51

€ 351,31

+ 10 % : € 35,13

Totaal : **€ 386,44**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren _____ die mede over de zaak heeft beraadslaagd en in de onmogelijkheid verkeert het arrest te ondertekenen (art. 785 Ger.W.) en _____ en in openbare rechtszitting van **9 mei 2025** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ n aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____